

Chuyện Cổ Tích Không Dành cho Bé Thơ.

Tôn-Nữ Thu-Dung

Một ngày vài lần tôi rẽ ngang exit đó, người đàn ông râu tóc bạc phơ với tấm bảng nguệch ngoạc: “*Dave, Vietnam veteran, I want \$5.00.*” đập vào mắt nhưng khi tôi dừng đèn đỏ. Không thấy ai cho tiền ngoài tôi, có lẽ bởi chỗ đứng của ông ta không thuận tiện. Tự nhiên tôi thấy như mình mắc nợ Dave, tôi đã chiếm một chỗ làm việc của ông trên đất nước ông... Có một lần khi dừng lại, tôi ra dấu cho ông đến cạnh xe, hỏi:

- Only \$2.00. Do you want?
- Oh my God, never say no, Lady.

Hình như ông ta trêu chọc tôi với cái nhún vai khinh khỉnh và một nụ cười tôi không thể nào diễn tả được, cái vẻ kẻ cả ban ơn... nhưng nếu tôi không làm thì tôi mới chính là người ban ơn chứ!

Buổi sáng cuối tuần rảnh rỗi, ôm một thắc mắc lớn lao, tôi chạy bộ ra nơi ấy – cũng khá gần nhà – để hỏi cho ra lẽ... Ông đang ngồi trên ghế đá, gần chiếc xe ngựa cổ biểu tượng của thành phố San Dimas... Ly cà phê McDonald bên cạnh bốc khói thơm lừng, đáng ung dung, thanh nhã, sạch sẽ, thơm tho chẳng khác chi những công dân đáng quý của thành phố này mỗi buổi sáng vẫn chạy bộ ven những con đường xinh đẹp nên thơ hay thông dong cỡi ngựa dạo chơi trên những đường mòn ven rừng thơm ngát mùi thảo mộc.

- Xin chào, lady.

Ông ta chào tôi thân ái như thể một người quen, ông không biết “lady” đang kinh ngạc đến sững sờ vì cái giọng Việt Nam rất Mỹ:

- Bà là người Việt Nam, tôi biết, tôi thấy từ trong xe máy bà cứ chăm chăm nhìn chữ “Vietnam Veteran.”

Phát âm chuẩn đến không ngờ với cái giọng khan khan ngắt quãng... Ông đưa tay chạm vào dưới cằm, nơi môi râu bạc hiền hòa như ông già Noel bước ra từ chiếc xe tuần lộc bên cạnh:

- Một viên đạn còn nằm ở đây, lady, trận Khe Sanh.

Dave cứ dẫn câu chuyện của mình như tìm thấy tri âm và tôi ngỡ ngàng ngồi nghe như chiến tranh đâu đó vẫn rất gần trong trí nhớ... Dave mở ba lô, đưa tấm bảng cho tôi coi, cười:

- Cái này là để cho Sơn Mỹ, không phải cho tôi.

Sơn Mỹ, một địa danh thuộc tỉnh Quảng Ngãi, nơi xảy ra trận thảm sát Mỹ Lai kinh hoàng. Ngày ấy... Dave ở đâu, làm gì, tôi không dám hỏi.

Mọi người đều cho là tôi rất khinh suất khi mượn Dave làm vườn, cắt cỏ... Một cựu chiến binh tinh thần hơi hoảng loạn... nhưng tôi quý mến con người ấy, khảng khái, điềm đạm và thích đọc thoại, tôi chỉ việc ngồi im nghe ông nói và học được bao điều bổ ích. Thật sự Dave không cần ra ngã tư đứng để xin tiền, ông có tiền hưu, tiền thương tật, có một Mobile home nhỏ bé ấm cúng, một xe Volkswagen hai chỗ xinh xắn... nhưng như ông nói: dành cho Sơn Mỹ... và những ngày khỏe mạnh ông vẫn ra đứng đó, như một chứng nhân với dòng chữ Vietnam Veteran trên ngực.

Dave bắc thang treo lên cây phượng tím làm cho lũ sóc những mái nhà ấm áp trong mùa đông, Dave rải lên cỏ những thức ăn ưa thích để bày Smocking birds về lang thang trong vườn cho con gái tôi chụp ảnh. Dave gắn những hình tượng *Halloween, Thanksgiving, Merry Christmas, New Year...* thật đặc sắc mỗi lần lễ hội để mọi người trầm trồ chiêm ngưỡng.

Một lần thấy tôi ngồi viết say mê suốt buổi chiều thứ bảy đẹp trời mà không ra vườn ngắm nắng. Dave lặng lẽ đi mua cho tôi ly cà phê Starbucks.

- Lady viết sách cho con nít vậy có biết chuyện ông thần đèn không?
- Biết chứ Dave. Lúc nào tôi cũng muốn có 3 điều ước.
- Đừng nói 3 hạt dẻ của cô Lộ Lem... nhưng tôi sẽ kể cho lady câu chuyện này, một chuyện cổ tích không dành cho bé thơ.

Không biết Dave có gởi gắm gì, ẩn ý gì trong đó... nhưng khi kể Dave chìm vào ký ức, đôi mắt mờ màng như kể cho đứa con trai mà Dave đã không gặp từ lâu lắm, cậu đang thất lạc ở một chiến trường nào đó... Những chiến binh vì một lý tưởng hòa bình đã dần thân đến một đất nước hoàn toàn xa lạ để chết hoặc để trở về với một xác thân tàn phế. Dave nói khi thấy tôi buồn thương cho những người lính ấy:

- Có gì đâu, lady, được chết cho một lý tưởng chẳng cao cả sao?

Câu chuyện Dave kể bắt đầu từ đây, tôi có sửa sang chút đỉnh cho thích hợp. Người đàn ông homeless nhặt được trong thùng rác một chiếc đèn cũ kỹ, ông ta rao bán với giá \$5.00, người mua hỏi:

- Chiếc đèn rất cũ, sao ông muốn tới \$5.00?
- Đó là giá tối thiểu để tôi có một bữa ăn trưa gồm một phần hamburger và một coke.
- Thôi được, nhưng ông hãy lau chùi cho sạch.

Người homeless ngồi dưới bóng mát của cây phượng tím bắt đầu chăm chú lau chùi... Rồi như trong cổ tích thứ thiệt, một làn khói trắng mù mịt bay ra, ông thần đèn hiện lên cho người homeless được ước ba điều.

- Tôi muốn một bữa ăn no như vẫn thường mơ.

Một đĩa thức ăn với chiếc bánh Hamburger đầy ắp thịt dụn kèm khoai tây rán... Người homeless ăn ngấu nghiến.

- Tôi muốn một ly coke lớn, thật lạnh.

Một ly coke nhìn mát rượi với những hạt sương lạnh lấm tấm bên ngoài. Người Homeless thở phào sướng khoái.

- Bây giờ ông chỉ còn một điều ước nữa thôi, hãy ước điều gì cho xứng đáng.

Đúng với tính cách trung thực và nhân hậu của các vị thần, ông thần đèn nhiệt tình khuyên nhủ:

- Ông nên ước trở thành một người nổi tiếng hơn cả Bill Gate, ông sẽ là founder của đại công ty HomelessSoft, ông sẽ tạo ra một hệ điều hành mới có tên là Doors. Doors của ông sẽ thống lĩnh thị trường thế giới, sẽ đè bẹp Windows của Bill Gate.

Thấy người Homeless im lặng không trả lời, ông thần đèn khuyên tiếp:

- Nếu ông không thích làm giàu, thì ông nên ước 4 năm sau sẽ trở hành tổng thống thứ 47 của Hoa Kỳ. Ông sẽ là vị tổng thống đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ xuất thân từ homeless. Sao? Ông ước muốn điều nào?

Người Homeless cười, một nụ cười vô nhiễm với trần gian:

- Vâng, tôi muốn ông biến đi, tôi cần ngủ, tôi muốn ngủ...

Vị thần biến mất.

Chiếc đèn cũ kỹ nằm lẩn lóc trên sân cỏ.

Và người Homeless chìm vào giấc ngủ thần tiên dưới vòm phượng tím...